

tage i Betænkning at fastholde Landstingets Forslag, og jeg vilde ikke tage i Betænkning at løbe den Risiko, der vilde følge deraf; men naar Fællesudvalgets Fleertals Forslag foreligger til Afstemning i Folkethinget, saa vil der — jeg troer, at jeg er berettiget til at drage den Slutning — være den allerførste Sandshylighed for, at dette Forslag vil blive antaget af Folkethinget. Jeg vil derfor ikke kunne stemme imod Forslaget; thi skulde Majoriteten her i Thinget være imod Forslaget, da vilde Følgen deraf blive, at Finantsloven ikke kom ind. Jeg kunde kun finde mig i et saadant Tilfælde, dersom det var begrundet dert, at man vilde tvinge en Bestemmelse ind, saaledes at det var igjennem fremtidige Finantslove, at Bestemmelsen skulde stee Tyldest; men for den Afvigelses Skyld, der nu ved Fleertallets Forslag finder Sted fra det af Landstinget tidligere Vedtagne, troer jeg ikke at kunne lade være at stemme for Forslaget.

Madvig: Jeg skal fatte mig ganske kort. Jeg kan ikke indbrømme den ærede 2den Landstingsmand for 2den Kreds (Wesfely), at Principet skulde være reddet; naar Gagen stiger over 2500 Rb., saa kan jeg, idetmindste efter den af den høitærede Justitsminister afgivne Erklæring, ikke see rettere, end at Principet er svigtet; thi naar der igjennem Finantsloven fremkommer Forslag om en højere Gage, saa ville vi ingen Indskyldelse kunne have paa dets Afgjørelse, og jeg inhærerer og inhærerer for Fremtidens Skyld meget stærkt, at naar man vil have en dygtig Dommerstand, der tillige skal udføre de Politi- og Øvrighedsforretninger, der paahvile vore Underdommere, saa vil ikke i nogle, men i mange Tilfælde, en Gage af 2500 Rb. være for lav. Naar jeg vilde gaae nærmere ind derpaa nu, skulde jeg vise dette ved en Sammenligning med Øverretsassessorerne, der sidde som Dommere i en collegial Ret; alene bestjæftigede med denne Art af Forretninger, og med et ganske overordentligt ringe Ansvar, og jeg skulde føre Beviis for, at det vil være umuligt at faae dygtige Kræfter, uafhængige Mænd ind i store Embeder i de større Rjbstæder for den Gage, her er foreslaaet. Naar der er talt saameget om at

forebygge en Standsning af Finantsloven, saa kan jeg ikke tillægge de her anførte Argumenter nogen stor Vægt, naar der ligeoverfor er Tale om et Punkt, hvori jeg troer, at Landstinget har en fuldstændig Ret paa sin Side, og hvor der idetmindste for mig, er Tale om at væge sig mod Overgreb. Naar jeg har henviist til som et Forligsresultat, der i Bevillingssager altid maa staae som det eneste Sværtfættelige, og opstillet som et Mæglingforslag, som det Thing, der har bevilget Summen, altid bør gaae ind paa, at naar man ikke kan blive enig om den til Bevillingen knyttede Betingelse, saa skal man lade den hele Bevilling falde bort, da er det steet med den fulde Overtydning fra min Side, at dette er Noget, som Landstinget bestemt skal holde paa og ikke give slip paa. Dette Thing er aldeles reduceret til Null, naar det ikke holder fast paa den Sætning, at en Bevilling, der ikke har afskønt eller stor Nødvendighed, bør falde bort, naar Thingene ikke kunne blive enige om Betingelserne for denne Bevilling; dette troer jeg er en meget væsentlig Grundsætning. Den ærede 1ste Landstingsmand for 11te Kreds (Rosenørn) har sagt, at der var et Fleertal i begge Thing for Fleertalsforslaget. Dengang Forslaget vedtoges af Udvalget, var der intet Fleertal, vi vidste slet ikke Andet, end at dette Thing ikke var enigt med Folkethinget, og at der maatte stee et Forlig. Jeg anseer det nu for meget dristigt, at man vil byde dette Thing som Forlig noget aldeles Nøt, i det Haab, under Trykket af Omstændighederne at kunne tvinge det frem.

Frolund: Naar den ærede 2den Landstingsmand for 1ste Kreds (Wesfely) sagde, at det var staaet fast, at Landstinget ikke vil fastsætte Lønninger i Finantsloven; maa jeg bemærke, at jeg har den aldeles modsatte Overbeviisning. Naar dette Forslag gaaer igjennem, er det staaet fast, at Landstinget har foranbret den Mening, der laa til Grund for dets Opposition. Det er klart, at naar vi vedtage dette Forslag, er det bestemt, at man i Finantsloven er berettiget til at fastsætte Lønninger; det er staaet aldeles fast. Jeg veed ikke, om den ærede Landstingsmand kan staae det løst; men saalænge han ialtsald ikke staaer stærkere,